

■ Ramiz Qusarçaylı

DÜNYANIN

Halını ağlayan mənəm, deyəsən,
Mənim göz yaşına gülən dünyanın.
Dərdinin şumunda dənəm deyəsən
Dənində çürüyüb ölən dünyanın.

Yüz əl var bir quru çöpünün üstdə,
Yer Göylə çarpışır küpünün üstdə,
Etibar göyərməz ipinin üstdə
Dərvişin dünyanın, Lələn dünyanın.

Hər yaşın sonunda xumarlanır qış,
Şahın da, qulun da boyu bir qamış,
Bir ömrün qarası candan çıxmamış
Gəl indi ağına bələn dünyanın.

Ərindi əhdinə ərən adamlar,
Nəfsində mağara hörən adamlar,
Nəyinə oynayır görən adamlar
Bizi oyun-oyun bölən dünyanın.

İzimi nə dərə, nə dağ siləcək,
İslanan səsimi yarpaq siləcək,
Mənim gözlərimi torpaq siləcək
Kimdi gözlərini silən dünyanın?!

GÖY GƏZİRƏM YERDƏ BİR AZ

Mövzu deyib dağı, düzü
Gəzib suyun çıxardıram.
Misraya yatmayan sözü
Əzib suyun çıxardıram.

Ruh uçunan sirdə yer az,
Göy gəzirəm yerdə bir az,
Ayrılığı Araz-Araz
Üzüb suyun çıxardıram.

İpək hördüm dəmirdən də,
Gül bağladım kömürdən də,
Can çəkişən ömürdən də
Bezib... suyun çıxardıram.

Dəniz gözlüm, bu mən, bu sən,
Gir könlümə, üz dərindən,
Sənsizliyi gözlərindən
Süzüb suyun çıxardıram...

BU DAĞI MƏN ÇƏKMİŞƏM

Bu dağı mən çəkmişəm,
Məni də çox dağ çəkib.
Ömür sürüşür əldən, -
Saatına yağı çəkib.

Dalımca daş olanlar,
Tapdanıb xoş olanlar,
Ayaqda baş olanlar
Başında ayaq çgkib.

Yolunda öldüklerim,
Nəyim var böldüklerim,
Ən yaxın bildiklərim,
Məni ən uzaq çgkib.

Anam bilir işini, -
Dəyişmiş vərdişini,
Mən yaşında kişini
Gözündə uşaq çəkib.

Bu yazı, bu həkk kimin, -
Qəm suvarır lək kimi.
Fələk də son şəklimin
Üstündə torpaq çəkib.

XIRDALAR

Hamı soğan doğrayır
Kefim kökəlir yenə.
Ayağıma düşən dərd
Durub dikəlir yenə.

Matah ucuz,
mədh azad,
Nələr çəkir istedad...
Dalımca arvad-arvad
Qeybət tökülür yenə.

Düz oynayır yaramda,
Ağ söz açıq qaram da,
Allahımla aramda
Gömrük tikilir yenə.

Göy belə, göylük belə,
Yer bir adamlıq tələ,
İblis törənir hələ, -
Şeytan əkilir yenə.

Kənar gəzir ortalar,
Ortanı yad qurdalar,
Xırdalanır xırdalar
Yekə yekəlir yenə...

SƏNİN İŞIĞINDAN KEÇİR BU YOLLAR

Sənin işığından keçir bu yollar,
Sənin işığından keçirəm mən də.
Səni işıq-ışıq içir bu yollar,
Öz işıq payımı içirəm mən də.

Sənin işığına köklənib hər yer,
İşığa yüklənib əlim, ayağım.
İşıq dirəkləri saxlaya bilmir,
Bu qədər işığı necə saxlayım...

Gecəni şəhərdən yuyur işığın,
Gecəyə gözümdən yol çəkəcəklər.
İşıqdan işığa qonur arılar
Arılar işıqdan bal çəkəcəklər...

Baxıb ısl-ısl ıslarır adam,
Hardandı bu qədər boya, bilmirəm.
İşığa bulaşır dilim, dodağım
Üzümdən işığı yuya bilmirəm.

Bu qədər işığı hardan yığmısan,
İşıqdan od tutub yanır bu şəhər.
Gözləri qamaşır göy üzünün də
Çıxmağa utanır Günəş bu səhər.

Yenə də keçirəm sizin şəhərdən,
Yenə də qarşıma işığın çıxır.
Qapını gizlicə döyür gözlərim,
Qapının ağzına uşağın çıxır...